

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Sžik/1/2017
Identifikačné číslo spisu: 1009201796
Dátum vydania rozhodnutia: 31.01.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Katarína Benczová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1009201796.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd kasačný, v právnej veci žalobcu: EUREA, občianske združenie, so sídlom Tupého 25/A, Bratislava, IČO: 30 794 242, zast.: Mgr. Vladimír Šárnik, advokát, so sídlom Národného oslobodenia 25, Bernolákovo, proti žalovanému (sťažovateľovi): Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, Bratislava, o náhrade trov konania o preskúmanie zákonnosti fiktívneho rozhodnutia žalovaného zo dňa 24. septembra 2009 a rozhodnutia žalovaného č. SLV-464/OLVS-2009 zo dňa 28. septembra 2009, o kasačnej sťažnosti proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/237/2009-104, 2S/331/2010-104 zo dňa 19. januára 2017, takto

rozhodol:

- I. Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a.
- II. Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj ako „správny súd“) uznesením č. k. 2S/237/2009-104, 2S/331/2010-104 zo dňa 19. januára 2017 (ďalej aj ako „napadnuté rozhodnutie“ alebo „rozhodnutie správneho súdu“) rozhodol o náhrade trov konania v konaní o preskúmanie zákonnosti fiktívneho rozhodnutia žalovaného zo dňa 24. septembra 2009 a rozhodnutia žalovaného č. SLV-464/OLVS-2009 zo dňa 28. septembra 2009 tak, že žiadnemu z účastníkov náhradu trov konania o preskúmanie zákonnosti fiktívneho rozhodnutia žalovaného zo dňa 24. septembra 2009 nepriznal a zároveň žalovaného zaviazal na zaplatenie plnej náhrady trov konania žalobcu v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SLV-464/OLVS-2009 zo dňa 28. septembra 2009.

2. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia správny súd poukázal na to, že žalobca sa domáhal preskúmania zákonnosti fiktívneho rozhodnutia žalovaného zo dňa 24. septembra 2009 a rozhodnutia žalovaného č. SLV-464/OLVS-2009 zo dňa 28. septembra 2009, ktorým bol zamietnutý rozklad žalobcu a potvrdené rozhodnutie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Úradu pre ochranu ústavných činiteľov a diplomatických misíí, č. KM-935-7/SI-2009 zo dňa 28. augusta 2009, ktorým sa podľa § 18 ods. 2 v spojení s § 11 ods. 1 písm. a/ zákona č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám nevyhovelo žalobcovi ako žiadateľovi poskytnúť informáciu uvedenú v jeho žiadosti o sprístupnenie

informácií.

3. Ďalej správny súd poukázal na to, že rozsudkom č. k. 2S/237/2009-49, 2S/331/2010-49 zo dňa 15. februára 2012 konanie o preskúmanie fiktívneho rozhodnutia žalovaného zo dňa 24. septembra 2009 zastavil a rozhodnutie žalovaného č. SLV-464/OLVS-2009 zo dňa 28. septembra 2009 zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. a/ OSP a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Účastníkom konania náhradu trov konania nepriznal. Žalobca podal proti uvedenému rozsudku správneho súdu odvolanie v časti, ktorou správny súd rozhodol o náhrade trov konania. O odvolaní žalobcu rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 6SŽi/9/2012 zo dňa 29. mája 2013 tak, že napadnutý rozsudok správneho súdu v napadnutej časti týkajúcej sa náhrady trov konania zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Najvyšší súd skonštatoval, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku správneho súdu týkajúceho sa náhrady trov konania nevyplyvalo, v akom rozsahu súd prvého stupňa posudzoval úspešnosť žalobcu v konaní o preskúmanie zákonnosti napadnutých rozhodnutí žalovaného.

4. Správny súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia poukázal tiež na to, že následne uznesením č. k. 2S/237/2009-73, 2S/331/2010-73 zo dňa 10. septembra 2014 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania za zaplatený súdny poplatok vo výške 66 Eur a náhradu trov právneho zastúpenia žalobcu vo výške 304,02 Eur. Proti tomuto uzneseniu správneho súdu podali odvolanie obaja účastníci konania. Žalobca svoje odvolanie odôvodnil nesprávnym právnym posúdením veci zo strany správneho súdu. Dôvodil, že žalobou napádal dve rozhodnutia, pričom de iure išlo o dve samostatné žaloby spísané na jednej listine. Keďže s jedným žalobným návrhom uspel v celom rozsahu, mala mu byť priznaná plná náhrada trov konania. Proti uvedenému uzneseniu správneho súdu podal odvolanie aj žalovaný, v ktorom poukazyval na oneskorené podanie žaloby, a preto mal mať v konaní plný úspech, nie čiastočný. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 6SŽo/27/2015 zo dňa 29. júna 2016 zrušil napadnuté uznesenie správneho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Skonštatoval, že uznesenie správneho súdu je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, keďže z jeho odôvodnenia nevplyva, ako správny súd posudzoval úspešnosť žalobcu vzhľadom na rozsah a dôvody žaloby, keď nezdôvodnil, prečo žalovaného zaviazal k povinnosti zaplatiť žalobcovi celý súdny poplatok. Zároveň podľa názoru najvyššieho súdu bolo odôvodnenie napadnutého uznesenia správneho súdu nezrozumiteľné, nepresvedčivé a zjavne neodôvodnené.

5. Správny súd uviedol, že v novom konaní, na ktoré sa vzťahovala nová právna úprava rozhodovania o trovách konania podľa Správneho súdneho poriadku (ďalej aj ako „SSP“), pre účely rozhodnutia o náhrade trov konania postupoval v intenciách právneho názoru najvyššieho súdu a opätovne vyhodnotil úspech žalobcu v konaní vo veci samej. Poukázal na názor vyslovený najvyšším súdom v uznesení sp. zn. 8SŽo/215/2010 zo dňa 22.06.2011, podľa ktorého „úspech vo veci sa zisťuje porovnávaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku rozhodnutia, ktorým sa vo veci rozhodlo. U žalobcu ide o plný úspech vo veci vtedy, ak sa výrok meritórneho rozhodnutia zhoduje so žalobným petitom, t. j. ak sa jeho žalobe vyhovel v plnom rozsahu. Účastník, ktorý mal plný úspech vo veci, má nárok na náhradu všetkých účelne vynaložených trov proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. Ak účastník nemá plný úspech vo veci, každý má čiastočný úspech vo veci, t. j. každý účastník (žalobca aj žalovaný) je sčasti úspešný a sčasti neúspešný. Vo všeobecnosti platí, že ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd mu náhradu trov konania pomerne rozdelí.“

6. Dôvodil, že pokiaľ ide o vec samú, žalobca sa domáhal preskúmania zákonnosti fiktívneho rozhodnutia žalovaného zo dňa 24. septembra 2009 a rozhodnutia žalovaného č. SLV-464/OLVS-2009 zo dňa 28. septembra 2009 a jeho zrušenia z dôvodu jeho nezákonnosti. Správny súd v časti o preskúmanie fiktívneho rozhodnutia žalovaného zo dňa 24. septembra 2009 konanie zastavil a žalobe v časti o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SLV-464/OLVS-2009 zo dňa 28. septembra 2009 vyhovel, preskúmané rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Správny súd zdôraznil, že predmetom konania bolo preskúmanie zákonnosti dvoch rozhodnutí žalovaného, z ktorých každé mohlo byť napadnuté samostatnou žalobou. O oboch nárokoch rozhodoval správny súd tým istým rozsudkom (viď bod 3), ktorý s výnimkou výroku o trovách konania nadobudol právoplatnosť dňom 14. apríla 2012.

7. Vzhľadom na to, že konanie o preskúmanie zákonnosti fiktívneho rozhodnutia žalovaného zo dňa 24. septembra 2009 bolo zastavené, postupoval správny súd podľa § 170 písm. b/ SSP a samostatným výrokom nárok na náhradu trov tohto konania nepriznal žiadnemu z účastníkov. Keďže rozhodnutie žalovaného č. SLV-464/OLVS-2009 zo dňa 28. septembra 2009 bolo zrušené a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie, mal podľa správneho súdu žalobca v tejto časti predmetu konania plný úspech, keďže z procesného hľadiska mu správny súd vyhovel v plnom rozsahu, hoci z iných dôvodov, aké uplatnil žalobca v podanej žalobe. Podľa názoru správneho súdu je v tejto súvislosti rozhodujúcou skutočnosťou to, že súd vyhovel petitu navrhovaného žalobcom. Preto správny súd s poukazom na § 167 SSP priznal žalobcovi voči žalovanému plnú náhradu trov, ktoré vynaložil na uplatnenie práva na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SLV-464/OLVS-2009 zo dňa 28. septembra 2009. Záverom správny súd poukázal na to, že o výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti napadnutého rozhodnutia samostatným uznesením.

8. Sťažovateľ podal riadne a včas proti rozhodnutiu správneho súdu kasačnú sťažnosť (ďalej aj ako „podaná kasačná sťažnosť“ alebo „kasačná sťažnosť sťažovateľa“), v ktorej sa domáhal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „kasačný súd“) zmenil rozhodnutie správneho súdu tak, že žiadnemu z účastníkov konania sa náhrada trov konania nepriznáva, alebo žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SLV-464/OLVS-2009 zo dňa 28. septembra 2009, alebo aby v časti výroku napadnutého rozhodnutia o uložení povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi plnú náhradu trov konania toto zrušil a vec vrátil správne mu súdu na ďalšie konanie, prípadne zrušil celé napadnuté rozhodnutie krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

9. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti poukázal na to, že správny súd rozsudkom č. k. 2S/237/2009-49, 2S/331/2010-49 zo dňa 15. februára 2012 zrušil rozhodnutie žalovaného č. SLV-464/OLVS-2009 zo dňa 28. septembra 2009 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie a súčasne zastavil konanie o preskúmanie fiktívneho rozhodnutia žalovaného zo dňa 24. septembra 2009. Správny súd zastavil konanie z dôvodu, že žalobca podal žalobu oneskorene. V súvislosti s rozhodnutím žalovaného č. SLV-464/OLVS-2009 zo dňa 28. septembra 2009 správny súd dospel k záveru, že toto rozhodnutie bolo nadbytočné a duplicitné a nemožno na neho hľadiť ako na individuálny správny akt, ktorým bolo rozhodnuté vo veci žiadosti žalobcu o sprístupnenie informácie, pretože o tejto už žalovaný rozhodol právoplatným fiktívnym rozhodnutím zo dňa 24. septembra 2009. Nakoľko bolo konanie zastavené s poukazom na oneskorenosť žalobného návrhu ako celku, mal sťažovateľ za to, že v takomto prípade mal v konaní plný úspech.

10. Dôvodil, že ak už raz bolo právoplatne rozhodnuté o tom, že žaloba bola podaná oneskorene, nie je možné túto rozdeliť pri náhrade trov konania tak, ako to urobil správny súd, t. j., že predmetom konania bolo preskúmanie zákonnosti dvoch rozhodnutí žalovaného, z ktorých každé mohlo byť napadnuté samostatnou žalobou. Posudzovanie jednej (oneskorene podanej) žaloby takýmto spôsobom nie je podľa sťažovateľa správnym právnym posúdením veci. Trval na tom, že žalobca podal jednu žalobu, aj tú podal oneskorene. Preto zastával názor, že žalobca nemal vo veci žiadny úspech, ani len čiastočný. Čiže v tomto prípade neboli naplnené zákonné predpoklady pre priznanie náhrady trov konania žalobcovi. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca žiadal o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia vo veci jeho žiadosti o sprístupnenie informácie, jedná sa podľa sťažovateľa o jedno konanie, ktoré bolo právoplatne zastavené z dôvodu oneskorene podanej žaloby.

11. Ďalej sťažovateľ namietal, že aj v prípade, ak by súd preskúmal samostatne fiktívne rozhodnutie žalovaného zo dňa 24. septembra 2009 a samostatne rozhodnutie žalovaného č. SLV-464/OLVS-2009 zo dňa 28. septembra 2009, tak žaloba žalobcu bola aj vo vzťahu k tomuto rozhodnutiu podaná oneskorene, čo žalovaný namietal už vo svojom vyjadrení k žalobe a následne aj v odvolaní. Ak by správny súd preskúmal obe rozhodnutia samostatne, podľa žalovaného mal konanie aj vo vzťahu k rozhodnutiu žalovaného č. SLV-464/OLVS-2009 zo dňa 28. septembra 2009 zastaviť, nakoľko žaloba aj v tejto časti bola podaná oneskorene.

12. Poukázal na § 167 ods. 3 SSP, ktoré je podľa jeho názoru aplikovateľné na daný prípad z dôvodu, že rozhodnutie žalovaného bolo zrušené z iných dôvodov, aké uvádzal žalobca, toto rozhodnutie nebolo predmetom súdneho prieskumu v pravom slova zmysle (súd sa nezaoberal zákonnosťou rozhodnutia posúdením jeho obsahu a konania, ktoré mu predchádzalo). Preto mal sťažovateľ za to, že nebol dôvod priznať žalobcovi náhradu trov konania v časti týkajúcej sa preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SLV-464/OLVS-2009 zo dňa 28. septembra 2009 .

13. Namietal tiež zmätočnosť výroku napadnutého rozhodnutia, ktorú videl v tom, že žalobca podal jednu žalobu (aj to oneskorene), a tak si aj uplatňoval náhradu trov právneho zastúpenia za právne úkony, teda ako celok. To znamená, že akýkoľvek úkon žalobca urobil (žaloba, odvolanie a pod.), tak sa zakaždým vzťahoval k obom rozhodnutiam súčasne. Vzhľadom na to, že správny súd prvým výrokom napadnutého rozhodnutia náhradu trov konania žalobcovi nepriznal, ak by súd právoplatne zaviazal žalovaného k plnej náhrade trov konania v časti týkajúcej sa preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SLV-464/OLVS-2009 zo dňa 28. septembra 2009, podľa sťažovateľa by tým de facto došlo z jeho strany k náhrade trov konania aj za úkony, ktoré boli vykonané vo vzťahu ku konaniu o preskúmanie fiktívneho rozhodnutia žalovaného zo dňa 24. septembra 2009. Žalovaný by tak žalobcovi uhradil plnú náhradu trov konania (teda aj za konanie, ktoré bolo právoplatne zastavené), akoby mal žalobca v konaní plný úspech. Z tohto dôvodu celé znenie výroku napadnutého rozhodnutia o náhrade trov konania považuje sťažovateľ za zmätočné a nelogické. S ohľadom na výrok rozsudku správneho súdu č. k. 2S/237/2009-49, 2S/331/2010-49 zo dňa 15. februára 2012 v časti týkajúcej sa trov konania (žiadnemu z účastníkov konania neboli priznané) podľa sťažovateľa došlo k podstatnej zmene právneho názoru správneho súdu, čo sa malo premietnuť do odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, k čomu však nedošlo.

14. K podanej kasačnej sťažnosti sa žalobca nevyjadril.

15. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný podľa § 21 písm. a/ Správneho súdneho poriadku v spojení s § 438 ods. 2 Správneho súdneho poriadku, po tom, čo zistil, že kasačná sťažnosť bola podaná riadne a včas (§ 443 Správneho súdneho poriadku a § 444 Správneho súdneho poriadku), oprávnenou osobou na podanie kasačnej sťažnosti (§ 442 Správneho súdneho poriadku), smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 Správneho súdneho poriadku), kasačná sťažnosť má predpísané náležitosti (§ 445 ods. 1 Správneho súdneho poriadku a § 57 Správneho súdneho poriadku) preskúmal napadnuté rozhodnutie z dôvodov a v rozsahu uvedenom v podanej kasačnej sťažnosti podľa § 440 Správneho súdneho poriadku, § 441 Správneho súdneho poriadku a § 453 Správneho súdneho poriadku a postupom podľa § 455 Správneho súdneho poriadku bez nariadenia pojednávania dospel k záveru, že kasačnú sťažnosť sťažovateľa je potrebné zamietnuť.

16. Predmetom konania pred kasačným súdom je rozhodnutie o podanej kasačnej sťažnosti sťažovateľom proti rozhodnutiu správneho súdu, ktorým správny súd rozhodol o náhrade trov konania v konaní o preskúmanie zákonnosti fiktívneho rozhodnutia žalovaného zo dňa 24. septembra 2009 a rozhodnutia žalovaného č. SLV-464/OLVS-2009 zo dňa 28. septembra 2009 tak, že žiadnemu z účastníkov náhradu trov konania o preskúmanie zákonnosti fiktívneho rozhodnutia žalovaného zo dňa 24. septembra 2009 nepriznal a zároveň žalovaného zaviazal na zapltenie plnej náhrady trov konania žalobcu v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SLV-464/OLVS-2009 zo dňa 28. septembra 2009.

17. Podľa § 167 ods. 1 SSP správny súd prizná žalobcovi voči žalovanému právo na úplnú alebo čiastočnú náhradu dôvodne vynaložených trov konania, ak mal žalobca vo veci celkom alebo sčasti úspech.

18. Podľa § 170 ods. 1 písm. b/ SSP žiaden z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania, ak konanie bolo zastavené.

19. Podľa § 175 ods. 1 SSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu správny súd v

rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

20. Podľa § 175 ods. 2 SSP o výške náhrady trov konania rozhodne správny súd po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

21. V prejednávacom prípade podal žalobca dňa 30. novembra 2009 správnu žalobu, ktorou žiadal preskúmať zákonnosť fiktívneho rozhodnutia žalovaného zo dňa 24. septembra 2009 a rozhodnutia žalovaného č. SLV-464/OLVS-2009 zo dňa 28. septembra 2009, pričom navrhol obe rozhodnutia žalovaného zrušiť a vec žalovanému vrátiť na ďalšie konanie. O tejto žalobe rozhodol správny súd rozsudkom č. k. 2S/237/2009-49, 2S/331/2010-49 zo dňa 15. februára 2012, ktorým konanie o preskúmanie fiktívneho rozhodnutia žalovaného zo dňa 24. septembra 2009 zastavil a rozhodnutie žalovaného č. SLV-464/OLVS-2009 zo dňa 28. septembra 2009 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V tejto časti nadobudol rozsudok správneho súdu právoplatnosť dňa 14. apríla 2012. Kasačný súd poukazuje na záver vyslovený v uvedenom rozsudku správneho súdu vo vzťahu k preskúmaniu fiktívneho rozhodnutia žalovaného zo dňa 24. septembra 2009, podľa ktorého žalobca podal žalobu oneskorene, a preto správny súd konanie v tejto časti zastavil. Pokiaľ išlo o rozhodnutie žalovaného č. SLV-464/OLVS-2009 zo dňa 28. septembra 2009, toto vzhľadom na existenciu fiktívneho rozhodnutia podľa správneho súdu nemožno považovať za vydané podľa práva, pretože ide o rozhodnutie nadbytočné a duplicitné, z ktorých dôvodov na uvedené rozhodnutie nemožno hľadieť ako na individuálny správny akt, ktorým bolo rozhodnuté vo veci žiadosti žalobcu o sprístupnenie informácie, keďže v tejto veci žalovaný rozhodol právoplatným fiktívnym rozhodnutím zo dňa 24. septembra 2009. Keďže toto rozhodnutie bolo vydané a žalobcovi doručené, z dôvodu zachovania právnej istoty bolo potrebné a vhodné takéto zmätočné rozhodnutie zrušiť, pretože vychádza z nesprávneho právneho posúdenia dôsledkov plynutia zákonnej lehoty stanovenej v zákone o slobodnom prístupe k informáciám pre rozhodnutie správneho orgánu druhého stupňa.

22. Kasačný súd sa stotožňuje s názorom správneho súdu v tom, že pokiaľ ide o vec samú, predmetom súdneho prieskumu boli dve rozhodnutia žalovaného, a preto krajský súd o náhrade trov konania rozhodol správne, keď svoje rozhodnutie rozdelil do dvoch výrokov. Pokiaľ ide o preskúmanie zákonnosti fiktívneho rozhodnutia žalovaného zo dňa 24. septembra 2009, ktoré konanie bolo zastavené z dôvodu zmeškania lehoty na podanie žaloby, správny súd rozhodol v súlade s § 170 písm. b/ SSP, keď žiadnemu z účastníkov právo na náhradu trov konania nepriznal. Zároveň podľa názoru kasačného súdu správny súd rozhodol správne aj pri rozhodovaní o trovách konania o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. SLV-464/OLVS-2009 zo dňa 28. septembra 2009. Ako bolo uvedené v predchádzajúcom bode, toto rozhodnutie žalovaného bolo právoplatným rozsudkom správneho súdu zrušené a vec bola žalovanému vrátená na ďalšie konanie. Rovnako ako správny súd, aj kasačný súd v tejto súvislosti poukazuje na názor vyslovený v uznesení najvyššieho súdu sp. zn. 8Sžo/215/2010 zo dňa 22. júna 2011, podľa ktorého sa úspech v konaní zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku rozhodnutia, ktorým sa vo veci rozhodlo. Keďže vo vzťahu k rozhodnutiu žalovaného č. SLV-464/OLVS-2009 zo dňa 28. septembra 2009 žalobca v žalobe (petite žaloby) žiadal toto rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie, porovnaním jeho žiadosti v žalobe a výroku rozsudku správneho súdu č. k. 2S/237/2009-49, 2S/331/2010-49 zo dňa 15. februára 2012 je nutné vysloviť záver, že žalobca mal v tejto časti konania plný úspech.

23. Kasačný súd považuje za potrebné dodať, že v prípade, ak by žalobca žiadnu žalobu nepodal, nastal by stav právnej neistoty, keďže by existovali dve rozhodnutia správneho orgánu (z toho jedno fiktívne), ktorými by bolo právoplatne rozhodnuté o predmetnej žiadosti žalobcu o poskytnutie informácie. Práve uvedeným rozsudkom správneho súdu sa stav právnej neistoty v danej veci odstránil. Preto argumentáciu sťažovateľa o oneskorenej žalobe ako celku nie je možné považovať za dôvodnú. To isté platí aj vo vzťahu k námietke sťažovateľa o priznaní plného úspechu žalobcovi, t. j. aj v konaní, v ktorom úspech nemal (preskúmanie fiktívneho rozhodnutia žalovaného zo dňa 24. septembra 2009) a ktoré bolo právoplatne zastavené. Správny súd v napadnutom rozhodnutí totiž priznal plný úspech žalobcu len vo vzťahu ku konaniu o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. SLV-464/OLVS-2009 zo dňa 28. septembra 2009, ktoré bolo právoplatným rozsudkom súdu zrušené tak, ako to žalobca žiadal v

žalobe. Na tomto mieste je nutné poukázať na to, že v zmysle § 175 ods. 2 SSP sa o výške náhrady trov konania rozhoduje samostatným uznesením.

24. K námietke sťažovateľa o tom, že žaloba žalobcu bola aj vo vzťahu k preskúmaniu rozhodnutia žalovaného č. SLV-464/OLVS-2009 zo dňa 28. septembra 2009 podaná oneskorene, čo sťažovateľ namietal vo svojom vyjadrení k žalobe a odvolaní, t. j. správny súd mal konanie aj vo vzťahu k uvedenému rozhodnutiu zastaviť, kasačný súd uzatvára, že o tejto časti žaloby bolo právoplatné rozhodnuté správnym súdom v rozsudku opísanom v bode 21 tohto rozhodnutia, a preto je táto námietka sťažovateľa z pohľadu prejednávanej veci irelevantná.

25. Námietky sťažovateľa vyhodnotil kasačný súd ako nespôsobilé spochybníť vecnú správnosť rozhodnutia správneho súdu. Z uvedeného dôvodu kasačný súd kasačnú sťažnosť sťažovateľa podľa ustanovenia § 461 Správneho súdneho poriadku ako nedôvodnú zamietol.

26. O nároku na náhradu trov kasačného konania rozhodol kasačný súd tak, že sťažovateľovi, ktorý nemal v konaní o kasačnej sťažnosti úspech, nárok na náhradu trov kasačného konania nepriznal (§ 467 ods. 1 Správneho súdneho poriadku v spojení s § 168 Správneho súdneho poriadku). Procesne úspešnému žalobcovi (§ 467 ods. 1 Správneho súdneho poriadku v spojení s § 167 ods. 1 Správneho súdneho poriadku) kasačný súd nárok na náhradu trov kasačného konania nepriznal z dôvodu, že mu žiadne dôvodne vynaložené trovy kasačného konania nevznikli a žiadne si ani neuplatnil.

27. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.